

ပါစကားကာလ ဆဌမတနင်္ဂနွေနေ့

ရှင်ယောဟန် ၁၄: ၁၅ - ၂၁

ယေဇူးဘုရားရှင်က မကြာခင် ကောင်းကင်ဘုံသို့ တက်ကြွသွားမယ်လည်း ပြောသေးတယ်။ သင်တို့နဲ့အတူ အစဉ်အမြဲ အတူရှိနေအုံးမယ် တဲ့။ ထွက်ခွါသွားမယ်လည်း ပြောပြီး ဆက်လက် အတူရှိနေမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ယေဇူးဘုရားရှင်က သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်ဘုရားအားဖြင့် ကျနော်တို့နဲ့အတူ တည်ရှိနေပါတယ်။ ကျနော်တို့ကို ခွန်အားပေးဖို့ ၊ လမ်းညွှန်ပေးဖို့ ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်အတိုင်း နေထိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်က ကျနော်တို့နဲ့အတူ ဆက်ရှိနေပါတယ်။

ဘုရားသခင်က ကျနော်တို့နဲ့အတူ ရှိနေပါတယ်ဆိုတာကို အမြဲသတိပြုမိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်က ကျနော်တို့နဲ့အတူ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို အာရုံမပြုရင် ကျနော်တို့ဟာ လောကဆံတဲ့ လူတွေလိုပဲ ဖြစ်သွားမယ်။ ဘုရားကို မေ့သွားကြမယ်။

သင့်ဘဝမှာ တကယ်ပျော်နိုင်ချင်ရင် ဘုရားသခင်တည်ရှိနေတာကို အာရုံစိုက်ပါ။ နေ့စဉ်လုပ်ဆောင်နေရတဲ့ အလုပ်တွေကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ လုပ်နိုင်ချင်ရင် ဘုရားသခင် သင်နဲ့အတူ ရှိနေတာကို သတိယပါ။ ကိုယ်ခံထမ်းရတဲ့ဒုက္ခတွေကို ရင်ဝယ်ပိုက်နိုင်ချင်ရင် ဘုရားသခင်က သင်နဲ့အတူ ရှိနေတာကို အာရုံစိုက်ပါ။ သင့်ဘဝကို ခွန်အားပြည့်ပြည့်ဝဝနဲ့ လျှောက်လှမ်းနိုင်ချင်ရင် ဘုရားက တကယ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိယပါ။ ဘဝတခုလုံးရဲ့ နိဂုံးချုပ် ပန်းတိုင်ဆိုတာ ဘုရားသခင်နဲ့အတူ ကောင်းကင်ဘုံမှာ အတူရှိနေဖို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါကြောင့် အခုကတည်းက ဘုရားနဲ့အတူ ရှိနေတယ်ဆိုတာ တွေ့ကြုံခံစားရရင် သင်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံအကြို ခံစားပြီး ကြိုတင်ပျော်နေသလို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အခု လောကမှာ ဖြစ်ပျက်နေကြတာက ဘုရားအကြောင်း ထည့်မပြောကြတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကြာတော့ ဘုရားကို မေ့သွားကြပြီ။ ဘုရားသခင်က သင်နဲ့အတူ ရှိနေတာကိုလည်း မခံစားရတော့ဘူး။ ဘုရားရိပ်တရားရိပ်လည်း မခံစားရတော့ဘူး။ ဒါဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးအခြေအနေပါပဲ။ သူတို့ကသာ ဘုရားကို သတိမရကြတာ တကယ်တမ်းတော့ သင်တို့ရင်ထဲမှာ ဘုရားကို တမ်းတနေတယ်။ ဘုရားကို ဆာငတ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ တချို့ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ခြင်းတွေမှာ ဝိညာဉ်တော်ဘုရား ဆင်းကြွလာတာကို ခံစားမိတဲ့အခါ ဝိုကြွတာပေါ့။ စိန်ဩဂုတ်စတင်း ပြောသလို “ ငါတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ဘုရားသခင်ထံသို့ မနားမခိုမချင်း ငါတို့ဟာ နားခိုရာမဲ့ဖြစ်နေမယ်” တဲ့ ။

ပုံမှန်အားဖြင့် လူတွေက ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်လာရင် ဘုရားနဲ့အတူရှိနေတာ သတိရမိတယ်။ အာရုံပြုမိကြပါတယ်။ ဒါတောင် တချို့လူတွေက ဘုရားကျောင်းထဲ ရောက်တာတောင် ဘုရား တည်ရှိနေကြောင်း သတိမရမှတော့ ဘုရားကျောင်းအပြင်ဘက်မှာဆို ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဖြစ်ရမှာကတော့ ဘုရားကျောင်းထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ အပြင်လောကမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားနဲ့အတူရှိနေတာကို သိ ရှိ ခံစားမိ နေ ရမယ်။ အဲဒီလို ဘုရားနဲ့အတူရှိနေတာကို ခံစားမိမှ ကျနော်တို့ ပြောင်းလဲနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။ သံပေတရူးလည်း သခင်ယေဇူးရဲ့တန်ခိုးတော်နဲ့ ငါးတွေအများကြီး ဖမ်းမိတဲ့အတွေ့အကြုံကနေ စပြီး ပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်။ သံပေါလူးလည်း ခရစ်ယာန်တွေကို ဖမ်းဆီးဖို့

ဒါမာစကူးမြို့ကို အသွား လမ်းမှာ မြင်းပေါ်က ကျပြီး ယေဇူးဘုရားရှင်နဲ့ ထိတွေ့ပြီး စတင်ပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်။ ဘဝမှာ တစ်ခါတော့ ဘုရားနဲ့ ထိတွေ့ခံစားရပြီး စတင်ပြောင်းလဲလာဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဘုရားနဲ့ ထိတွေ့ပြောင်းလဲနိုင်ဖို့ဆိုတာက ဘုရားက သင်နဲ့အတူ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရှိခံစားမိမှ ဖြစ်နိုင်မှာပါ။

ဘုရားကို နေ့စဉ်ဘဝထဲမှာ ခံစားမိမှ ဘုရားက ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သိရှိခံစားမိလာမယ်။ နောက်ဆုံး ကိုယ်က ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘုရားကို ချစ်လို့လုပ်ဆောင်တာမျိုး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အိမ်က အသက်ကြီးသူကို စောင့်ရှောက်ရင်လည်း ဘုရားကို ချစ်လို့ စောင့်ရှောက်တာဆိုတဲ့ ခွန်အားနဲ့ လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်။ သားသမီးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ရာမှာလည်း ဘုရားကို ချစ်လို့ သူတို့ကို ပြုစုပေးနေတယ်ဆို သတိပြုနိုင်ပြီး စိတ်ရှည်ရှည် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သင်က အဲဒီ ဘုရားနဲ့အတူရှိနေတာကို တနေကုန် သတိမှ ရရဲ့လားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးရပါလိမ့်မယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ကျနော်တို့ တစ်ခုခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘုရားကို မေ့သွားတတ်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံရဖို့ အလုပ်လုပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားနဲ့အတူရှိနေတာကို အာရုံရောက်ရင် သင့်အလုပ်ကို အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်နိုင်လာပါလိမ့်မယ်။ ဘုရားကို ချစ်တဲ့လူအတွက် ဘာမျှ မခက်ခဲတော့ပါဘူး။ ဘုရားကို ချစ်လို့ လုပ်တာလို့ ခံယူတတ်တဲ့ ဘုန်းကြီးအတွက် ဘာမျှမခက်ဘူး။ ဆရာတော်ကို နာခံဘို့လည်း မခက်ဘူး။ သာသနာနယ်မှာ ပင်ပန်းတာတွေလည်း မခက်တော့ပါဘူး။ လူငယ်တမန်တော်အသင်းမှာ လုပ်ဆောင်နေတဲ့ လူငယ်တွေရော ဘုရားကို ချစ်လို့ လုပ်ဆောင်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ တခြားသူတစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ လုပ်နေတာဆိုရင် အဲဒီလူငယ်အတွက် မှားနေပါပြီ။ ဘုရားကို ချစ်လို့ လုပ်တာမဟုတ်ခဲ့ရင် သေချာတယ် ဒေါသကြီးမယ် စိတ်တိုမယ် ရန်ဖြစ်ကြမယ် သေချာတယ်။

ဘုရားသခင်နဲ့အတူရှိနေတာကို အစဉ်အမြဲသတိပြု အာရုံရနိုင်ဖို့အတွက် ဆုတောင်းရမယ်။ မကြာခဏ ဆုတောင်းနေတဲ့ လူဟာ ဆုတောင်းပြီးရင်လည်း အပြင်လောကမှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့အခါမှာလည်း ဘုရားနဲ့အတူရှိနေတယ်ဆိုတာ ဆက်လက်ခံစားမိနေမှာပါ။ တကယ်တော့ ဆုတောင်းခြင်းအားဖြင့် လူဟာ ဘုရားနဲ့အတူရှိနေတာကို ပီပီပြင်ပြင် ခံစားမိတာကို သတိပြုနေရင်း တနေကုန် ဘုရားကို အာရုံရနေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် သံပေါလူးက “အစဉ်အမြဲ ဆုတောင်းကြလော” လို့ ဆုံးမခဲ့တာပေါ့။ “အစဉ်အမြဲ ဆုတောင်းကြလော့” ဆိုလို့ တနေကုန် ပုတီးစိတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တနေကုန် ဘုရားကို သတိရနေဖို့ ပြောတာပါ။

တချို့ဘာသာတွေ တရားထိုင်ကြတဲ့အခါ အရာရာကို သတိမှတ်ဖို့ သင်ပေးပါတယ်။ စားရင် စားတယ်လို့ မှတ်ပါ။ နာရင် နာတယ်လို့ မှတ်ပါ။ သွားရင် သွားတယ်လို့ မှတ်ပါ . . . စသဖြင့် သတိပြုခိုင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ထမင်းမစားခင် ဆုတောင်းတဲ့အခါ သင်က ဒီထမင်း သင့်ရှေ့ ရောက်လာတဲ့အထိ တောင်သူလယ်သမားတွေက စိုက်ပျိုးခဲ့တာ၊ အမေက ထမင်းချက်ပြီး ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တာတွေကို သတိရ ကျေးဇူးတင်တတ်ဖို့ပါပဲ။ ကျနော်တို့ သတိမှတ်ဖို့ နေနေသာသာ ထမင်းကိုတောင် စားတာမဟုတ်ပဲ မျှီချကြတာများပါတယ်။ သတိမထားမိဘူး။ အရသာ မခံစားမိဘူး။ ဒါကြောင့် ဆာလံကျမ်းမှာ “ ထာဝရဘုရားသခင်၏ ကောင်းမြတ်တော်မူကြောင်းကို မြည်းစမ်း၍ ကြည့်ကြလော” လို့ ဆိုထားပါတယ်။

တချို့လူတွေ သောကြာနေ့တိုင်းမှာ အစာရှောင်ကြ၊ အသားရှောင်ကြနဲ့ ကျင့်ကြံနေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အစာရှောင်နေတဲ့အခါ ဘုရားကိုရော သတိမှ ရရဲ့လား။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုလို့ လုပ်နေကြသလား။ ဒါကြောင့် ကျနော်တို့ လုပ်လေသမျှမှာ ဘုရားက ငါနဲ့အတူရှိနေတယ်ဆိုတာကို အမြဲမပြတ် သတိရနေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သင့်ဝိညာဉ်ရေး တိုးတက်ဖို့အတွက် ဘုရားသခင်ကို နေ့တိုင်း အတူရှိနေတာကို သတိပြုပါ အာရုံပြုပါ။ သင့်အတွက် ခွန်အားတွေ ရပါမယ်။ သင့်ကို ဘုရားသခင်က လမ်းညွှန်မယ်။

နားဆင်သူအားလုံးအပေါ် ဘုရားသခင် ကောင်းကြီးမင်္ဂလာများ ခံစားကြရပါစေ။